

Vi har hamnat i en märklig natt. Det är den Jesu sista natt tillsammans med sina vänner och lärjungar. Kapitlet börjar med Judas förräderi. Sedan om måltiden "detta är min kropp som blir offrad för er, gör detta till minne av mig... det börjar med Judas förräderi, men ganska snart också de övrigas. Det är en förskräcklig natt, en natt då sveken duggar tätt.

"Lärjungarna kom att tvista om vilken av dem som skulle anses vara den störste."

Är det inte otroligt? I den natt då allt händer. De måste ha hört honom berätta och de måste ha känt det i luften. Ja medan det som var deras värld håller på att gå sönder. Då hamnar de i gräl med varandra. Vem är störst? Vem är bäst? Det är så otroligt att författaren Lukas knappast kunde hitta på det. Och det är så mänskligt att det bara måste vara sant. Ja, så mänskligt att det bara måste vara sant...

Ja så var dom, kyrkans första ledare. Judas som förråder, Petrus som förnekar, Tomas som tvivlar, och nu sitter de alla tolv tillsammans och grälar om vem som är den främste. Visst är det underbart att det inte har redigerats bort.

Och så ger oss evangelierna en märklig bild av människan då till och med lärjungarna skildras på det här sättet. Människan, den högst skapade varelsen, och på samma gång den nedrigaste. Människan, den modigaste och på samma gång den fegaste. Den bästa och på samma gång den värsta.

Och jag tänker på Shakespeare när han i en och samma pjäs uttrycker: "Vilket mästerverk är inte människan! Detta upphöjda förnuft! Dessa obegränsade gåvor! Den sköna, beundransvärda gestalten och gången! Så lik en ängel i goda gärningar, så lik en gud i snille! Skapelsens krona."

Nästa gång Shakespeare låter Hamlet göra en betraktelse över vad en människa är säger han: Varför skulle du föda syndare till världen? Själv är jag någorlunda hederlig, men ändå kan jag förebrå mig för ting som gör att det vore bättre om min mor aldrig hade fött mig. Jag är hämndlysten och äregirig. Fler synder står parata att begås av mig än jag har tankar att klä dem i, fantasi att ge dem form, eller tid att sätta dem i verket. Vi är fähundar allihop av oss, så tro inte någon av oss. Gå i kloster Ofelia!"

Så långt Hamlet och hans betraktelse av människans natur. Och visst är det kanske ytterligheterna han framför. Men visst skulle det också lika gärna kunna vara hämtat från bibeln. Såna är vi, säger också bibeln, på samma gång så upphöjda, men på samma gång också så låga. Den finns där, människans hela natur.

Och om vi nu är såna, har ska vi lära oss att leva med det. Hur ska vi, som är som vi är, kunna leva tillsammans.

Vad är det som gör att vi så ivrigt fråga vem som är störst? Är det makten, är det prestigen. Är det rädslan inom oss som ängsligt frågar, har du sett mig? Är jag till i dina ögon? Ibland kan det bli så starkt att vi skjuter undan de som finns i vår omgivning. "Han sköt undan sina närmaste för att inte få blicken skymd, då blev blicken skymd", skriver Göran Palm.

Men med er är det annorlunda säger Jesus i texten. Med er är det annorlunda. "Den störste bland er ska vara som den yngste, och den som är ledaren ska vara som tjänaren."

Men varför säger han så, är det inte bra att det liksom finns lite ordningar. Över och underordningar, invanda system sen urminnes tider. Det gör ju att alla vet sin plats. Skulle inte bara ångesten och oron öka? Och förresten, har det inte ofta genom historien varit kyrkans självpåtagna roll att stötta just makten. I romanen Bröderna Karamazov beskriver Dostojevskij i en scen hur den katolska storinkvisitorn nån gång på 1600-talet ska besöka en fängelsecell, det visar sig att det är Kristus som sitter där. Där utspelar sig ett långt samtal, där Kardinalen anklagar Jesus för att vilja förstöra den rådande ordningen, människan klarar inte frihet, säger han. Ett samtal där Jesus hela tiden tiger. Han har

liksom redan sagt det han har att säga. Efteråt låser Kardinalen fängelsedörren igen om Jesus. Människorna är inte mogna nog för din frihet, människorna är inte mogna nog för din frihet, hon klarar inte att välja, du begär för mycket av henne, menar han.

Ja, vad tror Jesus egentligen om oss. "men med er ska det vara annorlunda." Har han sett något vi inte sett, har hört och förstått nått vi inte har sett och förstått?

Och en annan gång när de bråkade om vem som var störst. Då ställde han fram barnet i deras mitt. Bli som barnet sa han, bli som barnet. Pyttsan, var det nog många som tänkte då, och kanske tänker än idag.

Hamlet hade tyvärr kanske rätt, så här klivet är det nog att vara människa. Men Kardinalen, han hade fel. Trots sin klivenhet måste vi ändå tro på hennes godhet. Måste vi ändå tro att hon kan göra sina val, klara sin frihet. Och gudskelov så kan man inte längre låsa celldörren och Jesus och tro att han stannar där.

Och för Jesus är människan någonting stort. Kanske till och med något oändligt stort. Att **vara** människa är därför också någonting stort, ja kanske till och med något oändligt stort. Och därför får inte vare sig människan eller hennes liv trampas ner. Vi är inte till för det! Vi är till för att vara fria. Vi är till för att leva fria och likvärdiga, bredvid och med varandra. Inte över och under, utan just bredvid och med.

Nej, konsten är inte att få människor att känna sig små. Den konsten kan de som härskar, både i stort och i smått. Ja, kanske kan vi den alla.

Konsten är den motsatta: att få människor att känna sig större. Var det inte just det som Jesus gjorde, han fick de han mötte att känna sig större. Var det inte det han gjorde när han mötte kvinnan vid Sykars brunn, Sacaios uppe i mullbärsfikonsträdet, eller den blinde mannen som tiggde vid statsporten. Eller alla de som lyssnade på hans undervisning. Saliga ni som är fattiga, er tillhör Guds rike. Saliga ni som hungrar nu, ni ska få äta er mätta. Saliga ni som gråter nu, ni ska få skratta... Han fick dem inte att känna sig störst, -utan just större.

Men makten de som fick människan att känna sig mindre. De mötte han på ett annat sätt, med helt andra ord. Ve er sa han, Ve er...

Så handlar då alltså inte tjänandet om att i en slags underdånighet i att hela tiden ställa upp för andra. Den underdånigheten, den går nästan att tävla i. Och då finns också risken att vi hamnar i över och under igen. Utan tjänandet, handlar om, att med Jesus som förebild, just få människor att känna sig större.

Jag ser dig!

Du får vara den du är, jag tänker inte göra om dig!

Och nu, nu är jag här för din skull!